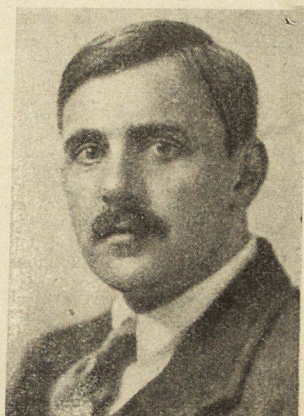

Шюнеманъ, Георгъ — Schünemann, Georg — значителенъ музик. изследвателъ, педагогъ и критикъ, род. 13 мартъ 1884 въ Берлинъ, възпитаникъ на Щерновата консерватория и на Кречмаръ въ университета въ Берлинъ, отначало оркестровъ музикантъ (флейтистъ), отъ 1920 — професоръ и замѣстникъ директоръ на Висшата школа за музика въ Берлинъ, отъ 1923 и професоръ въ тамошния университетъ. Отъ многото негови научно-музикални и педагогически трудове, най-важни сж: „Върху отношението на сравнителното музикознание къмъ музикалната история“, „Експериментално и теоретично-познавателно музикално обучение“, „Отношение на новата музика къмъ екзотичната, и тоновото изкуство на ранното срѣдновѣковие“, „История на дирижирането“ (1913), „История на нѣмската училищна музика“ и др. Ш. е фонографиралъ повече отъ 1000 пѣсни и инструментални кжсове отъ екзотична музика — отъ пленническитѣ лагери презъ време на войната, отъ кждето е събралъ и материалъ за ценната си студия „Пѣсенята на нѣмскитѣ колонисти въ Русия“ (1923), и е далъ починъ за уреждане на: оркестровия, оперния, хорово-оперния и др. отдѣли на Берлинската висша музикална школа, на фонографния архивъ и др.

Шчербачовъ, Владимиръ Владимировичъ — компонистъ, род. 24 ян. 1889 въ Варшава, ученикъ на Витолъ и Лядовъ въ Петербургската консерватория, сега самъ преподавателъ тамъ. Творби: две симфонии (втората съ соли и хоръ), едно „Празднично шедствие“, една „Приказка“, единъ сонетъ (съ женски гласъ, безъ думи), „Хрумвания“ и други клавирни нѣща, пѣсни.

Шьокъ, Отмаръ — Schoeck, Othmar — даровитъ швейцарски компонистъ, род. 1 септ. 1886 въ Бруненъ на Фирвалдцетското езеро; отначало художникъ, по късно се посвещава на музиката, като учи въ Цюрихската и Лайпцигската (при Регеръ) консерватории; живѣе въ Цюрихъ, и ръководи симфоничнитѣ концерти въ Сенъ-Галенъ. Творби: „Ратклифъ“ — увертюра за голѣмъ оркестъръ; серенади за малък ор-

кестъръ; единъ концертъ за цигулка съ оркестъръ; два струнни квартета; сонати за баскларинетъ и пиано; „Пощалионътъ“ за теноръ, мжжки хоръ и оркестъръ; „Дитирамби“ — за двоенъ хоръ и оркестъръ.

Отмаръ Шьокъ

търъ; „Барабанни удари“ — за мѣсенъ хоръ и оркестъръ; „Понднѣ пѣсенъ“ — за мжжки хоръ и оркестъръ; 4 цикли за пѣние и камерен оркестъръ; опери: „Ервинъ и Емира“, „Донъ Ранудо“ (1919), нова преработка (1930), „Пентезилеа“ (1927) нова преработка (1928) и, най-оследната — „Vom Fischer un syner gu“ (заглавие и текстъ на развалнѣн нѣмски езикъ — Plattdeutsch — по Гримовитѣ приказки, отъ романтика поетъ — Фил. Ото Рунгъ). Поради липса на театраленъ елементъ въ творческата природа на Ш., оперитѣ му оказватъ слабо въздействие. Липсата на вътрешно драматично напрежение не е избѣгнато и въ последната му едноактка, която е, все пакъ, най-убедителната отъ неговитѣ сценически творби. Сжщеската областъ на неговото творчество е пѣсениата лирика, изразила се до сега, въ повече отъ 120 пѣсни за единъ гласъ съ пиано.